

at vore Indtægter for Fremtiden skulle vise sig at flyde rigeligere, end de have gjort hidtil. Men et saadant Skøn er det dog meget vanskeligt at foretage, saaledes at man kan lide fuldstændigt derpaa, naar det skal gælde for en Række af Aar. Lad mig blot tage et af de seneste Tilfælde. Naar der regnes med et større Overskud end ventet af de danske Statsbaner, og man vilde anstille disse Beregninger, lad mig sige i November—Januar eller Januar—Februar, og man mente, man havde Grund til at regne med, at vi i Stedet for $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr. kom op paa 5—6 Mill. Kr., hvor hurtigt er saa dog ikke dette Skøns Rigtighed blevet kulkastet ved den Kulstrejke, som har fundet Sted senere? Der har man, finder jeg, et ganske slaaende Eksempel paa, hvor var-som man skal være med saadanne Skøn. Der er ingen Tvivl om, at denne Kulstrejke vil koste de danske Statsbaner i det første Aar rundt 1 Mill. Kr.; et af de Tal, som man tidligere var tilbøjelig til at regne med, maa altsaa reduceres. Hvis de Foranstaltninger, vi ere ved at træffe her, kun gjaldt om at bringe Balance mellem Statskassens almindelige Indtægter og Udgifter, hvis det var det eneste, det gjaldt om, saa vil jeg tro, at det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds havde Ret i, at saa gik det nok. Men den højtærede Finansminister har jo netop forleden Dag peget paa en Ting næsten i Forbigaaende, uagtet det er ganske overordentlig vigtigt, og det er Amortisationen af den kommende Statsgæld. Og jeg tænker ikke alene paa Amortisationen af den kommende Statsgæld, men jeg tænker paa den Opgave, som vi dog allesammen maa se paa med den største Alvor, og som vi ikke paa nogen Maade kunne skyde fra os. Det drejer sig om vor hele finansielle Stilling og navnlig om det Punkt, som før har været nævnt, og som jeg før har omtalt, og som jeg ikke kan lade være med at omtale, hver Gang der er Lejlighed dertil, nemlig dels vor Pligt til at bringe vor Kassebeholdning og vor Reservefond i en tilbørlig og god Orden, og dels at vi bør komme ind paa en ganske anderledes betydelig Amortisation af vor Statsgæld end hidtil; jeg tænker ikke alene her paa de Vilkaar, der sikkert ville blive stillede, naar der skal optages et nyt fast Laan; der vil vist ikke blive Tale om i Øjeblikket at indrømme Danmark Amortisationsfrihed blot nogle Aar. Jeg kunde tænke mig, at skulde vi have nogenlunde tilfredsstillende Vilkaar for et saadant Laan, vil Laangi-

veren forlange, at man straks skrider til en endogsaa kraftig Amortisation. Men vil det være nok? Mig forekommer det ikke at være nok, og hvis man er enig med mig deri, kunde det tænkes, at vi selv om det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds havde megen Ret, alligevel kom til at mangle nogle Penge, om man fulgte Højres Ønsker og ganske strøg Forøgelsen af Formue- og Indkomstskat.

Det ærede 9de kongevalgte Medlem (Falbe-Hansen) fremkom forleden med en Række Udtalelser af den højeste Interesse, og særlig fordi de fremkom fra et Medlem, som er i Besiddelse af saa rig en Kundskabsfyldte og et saa langt Livs Erfaring, tør man nok sige, at det var Udtalelser, som ere af megen Vægt, og som man ikke kan komme uden om. Mig personlig tiltalte de ogsaa derved, at det ærede Medlem i nogen Grad kunde slutte sig til de Bemærkninger, jeg havde fremsat. Men naar det ærede Medlem til Slutning i saa blomstrende Udtryk, som det senere er blevet sagt, talte om, at naar man saa ud omkring i Landet, var det skønt og godt altsammen, og at det i Hovedsagen modbeviste de mere pessimistiske Udtalelser fra yngre Nationaløkonomer, som ere komne frem i den sidste Tid, vil jeg dertil sige, at man ser ganske vist meget godt og smukt, men jeg synes ikke, at det alt sammen er saa tiltalende, som det ærede Medlem vil gøre det til. Jeg tror, at alt det nye og store og gode, man ser ude paa Landet, og som er kommet frem som Følge af Landbrugets og Industriens Udvikling, er forsvarligt og godt, og jeg ræddes ikke, fordi Landbrugets og Industriens Gæld i Løbet af nogle Aar er stegen lidt stærkt, jeg tror, at det, som er tilvejebragt, er produktivt og vil baade kunne forrente sig og amortiseres indenfor et rimeligt Spand af Aar. Men ser jeg hen til, hvad vi, Stat og Kommune, have rejst paa Landet, som man ikke kan undlade at lægge Mærke til: en Række mindre tiltalende Jernbaner — jeg mener dermed Jernbaner, som svare sig daarligt — og for Kommunernes Vedkommende en Række Paladser til Skolebrug, som vistnok, opførte for meget mindre Midler, kunde have gjort lige saa megen Nytte som Skoler, saa tror jeg, at vi der have et af Beviserne for, at vi, Stat og Kommune, have levet over Evne, og jeg tror ikke, at vi tør skyde fra os, at vi maa have nogle Aar, hvor vi paalægge os selv ret store Byrder for at